



1 ÚTON NEMZETKÖZI ZARÁNDOKNAP

„Egek királynéja, Mária, segíts...!”

1Úton zarándoklat, Mihályháza – Pápa 2017

Mosolyogva köszöntötték egymást a pápai vasútállomáson a zarándokok, többen évek óta mindig részt vesznek az 1Úton zarándoknapon. Sokan ismerik egymást, de mindig vannak újak is. Egy turistának öltözött embert is majdnem regisztráltunk, kiderült, most nem zarándokolni indult, de megígérte, hogy jövőre velünk jön. Több nyolcvan év fölötti társunk is nemcsak elindult, hanem meg is érkezett velünk a célba. Mi is szeretnénk majd annyi idős korunkban is még zarándokolni az 1Úton napon! ☺

Mihályházán a vasútállomáson találkoztunk a Celldömölkre induló csoporttal, a plébános, Horváth József atya ott búcsúztatta őket. Mi az ellenkező irányba tartottunk, így az állomáshoz meglehetősen messzire lévő templomba mentünk, onnan indultunk. A technikai tudnivalók elmondása után az atya rövid szertartással indította a csoportunkat, sőt – mint minden évben – elkísért minket a falu végéig. Közben énekeltünk, imádkoztunk, a falu végén áldással búcsúzott, majd ő visszatért a faluba, mi pedig továbbindultunk, magunkkal vive egy szót vagy egy gondolatot, én ezt: *„Aki zarándokol, az Krisztust hordozza.”*

A mi szakaszunk nem a legszebb a Mária Út szakaszai között, *cserebe* nincsen színtemelkedés, viszont árnyékot adó fák sem enyhítik a tűző nap hevét. Az idén korábbra tettük az indulást, azt gondoltuk, akármilyen meleg is lehet így augusztus végén. Hát, nem akármilyen meleg lett! Az utunkba eső falvak templomai így nemcsak lelki, hanem testi felüdülést is jelentettek a rettenetes melegtől kissé elcsigázott zarándokcsoportnak.

A borsosgyőri Szent István király templomban Szijártó László atya fogadott bennünket, aki a magyar szent család példáját állította a zarándokok elé, majd a kicsit hosszabb pihenő után áldással indultunk tovább énekelve.

Kéttornyúlak védőszentje Szent Imre herceg, itt mindig el szoktuk énekelni az *Isten, hazánkért* éneket. Ahogyan szemben álltam a zarándoktársakkal, körbenézve azt láttam, többen a könnyeiket törölgették. Hát igen: *ó ha csak ezt látnád, mármint a szentjeinket, és hadd legyünk mink is tiszták, bősök, szentek!*

Mihályházától a következő faluig, Borsosgyőrig 9 km-t kellett megtennünk. Mintegy harmincan indultunk, ott még többen csatlakoztak hozzánk, sőt egy részük elénk jött a falu végére a tábláig. A célba már negyvennél is többen érkeztünk. A falvakon belül mindig végig szoktunk énekelni. A Borsosgyőrben csatlakozó friss zarándoktársak még kint a szántóföldek között vezető úton is énekelgettek, ekkor mások már a hátralévő út hosszát becsülgették.

A hívek mindenhol bőségesen elláttak minket, a legjobb a víz volt! – de persze minden más finomság is elfogyott, útközben is, és a záró szentmise utáni agapén is.



1 ÚTON NEMZETKÖZI ZARÁNDOKNAP

A célban lévő Szent József-templom kapujában Salgó Ferenc atya várta mosolyogva az érkező zarándokokat Mária-kék palástban, és behívott a templom hűvösébe. Kiemelte az áldozatvállalás fontosságát, és arra gondoltam, valóban, a zarándoklás – ahogyan a böjt is – azt mutatja meg, hogy az ember komolyan gondolja, amit kér, hiszen mondani akármit lehet, egy zarándoklat teljesítése viszont megerősíti a kérés komolyságát.

A záró szentmisén évek óta egyre bővülő gitáros zenekarunkkal veszünk részt, négy gitár, basszusgitár, hegedű és furulya felállásban. Sokan gondolják, hogy a gitáros zene csak a fiataloké, de mindig azt tapasztalom, hogy az idősebbeknek is nagyon tetszik, most is többen megdicsérték. A misét a pápai plébánosok koncelebrálásával Mail József atya tartotta, aki – bár nem szokása – oldva az egész nap fáradtságát, még egy viccet is elmesélt.

Mise után sokan odajöttek, megköszönték a szervezést és a zenélést. És persze a munkának nem fokmérője a dicséret, jó, hogy vannak hálás emberek, akik meg is mondják a jót is, és azért mindenkinek jólesik, ha megbecsülik a sok munkáját.

Kemény Éva
koordinátor